

MADÁCH.

Úgy látom, amint mélabús szemével
A táj felett tünődik réveteg,
Míg lelkén egyre nyomasztóbb az éjjel
És egyre inkább érzi, hogy beteg.

Úgy látom, őt . . . Vívódik önmagával,
Ádám kél lelkén örök-emberül.
Amint érzi: a tett egy sóhaján hal
El lelkünknek, ha vad mérgünk elül.

Úgy látom őt . . . Nem jó szemére álom.
Losoncon bál van. (Holnap hamvazó.)
És asszonya ma nélküle a bálon . . .

Úgy látom őt . . . Künn szél süvít a tájon
És álmokat szítál alá a hó,
Amint sóhajt: — „Én rémes árvaságom!“

(Szentés.)

PALASOVSKY BÉLA.